

Občas říkám, že se nechci měnit, nesnáším totiž změny
když začnou měnit tvůj svět život pořadí písmen abecedy
ať je to člověk situace vždycky se trápím v depresích
nikoho nezajímá o čem přemýšlím a o čem sním
přišla si rychlejc než změna a než sem to pochopil,
navzájem jsme se podělili o kousek svého soukromí
pochopil jsem to jako start, jenom jsem neuměl začít
takže si musela ty, sorry jsem přece jenom mladší
pokud je nenávist to, co utopí vztah
tak naděj umí plavat, vysvobodit sílu pro dva
postavit na nohy, začít fungovat na bázi víry
stačí mi, že mám tebe a je mi jedno jak to mají jiní
prožili jsme toho spolu dost, já nechci nikdy zapomenout
chvilu, co si navždy budu pamatovat jako první noc s tebou
zažili jsme výlet do světa nejistoty
strachu bez světla, ale vždycky jsem poznal, že bylas to ty
kdo mi ukázal směr, podal mi ruku, otevřel svět a já se tam vstunul
zapomněl jsem na problémy aspoň na sekundu
víš, že ti ukážu směr, podám ti ruku, otevřu svět kdykoliv tu budu
abys zapomněla na problémy aspoň na sekundu

píšeme příběh každý den, stojíš při mně každý den
usínám, probouzím se, je to cesta, ze které nechci zpět
život s tebou baví mně, občas je plný změn
dáváš mi sílu v něm, díky mně a tobě má pro nás správný směr
píšeme příběh každý den, stojím při tobě každý den
usínáš, probouzíš se vedle mě a proto nechci zpět
život s tebou baví mě, občas je plný změn
chci ti dát sílu v něm, díky nám má pro nás správný směr

nedokážu si představit, že se jednou probudím
vedle mě prázdná postel a v ní je o jednoho míň
každou noc přemýšlet, hladit místo, kde jsi spala
v tu chvíli by mi celý svět ukázal záda (otočil se)
i když to nevypadá, tak oba máme svoje chyby
které se projeví nejvíc, když jeden druhému chybí
to, čím žiju přináší dost trápení a obav
když jsem na cestách, ty doma, tak občas trpíme oba
když jsem s tebou tak se nedá vztahu nasytit
a když bez tebe tak samota nejde popsat (zachytit)
nestačí mi vidět tvoje slova na displeji
a tobě nestačí schovat lásku za písmena, které líbí se mi
vím, že se těžko věří, když člověk jednou zklame
a to co bylo dřív, potom už možná nikdy nenastane
udělal jsem chybu, kterou si vyčítám doteď
viděl jsem jak si smutná, tu bolest jsem nechal protéct
nemohl jsem bohužel zastavit slzy v tvých očích
nemůžu ani teď a je to pro mě čím dál tím tvrdší
tak mlčím a snažím se ti neublížit (nezranit tě)
jsme to přece my 2, kdo bude navždy psát tenhle příběh